

Kaip viskas prasidėjo

Herbė su didele skrybėle, nykštukas, kaip jau iš tolo matyti, vienas iš trylikos tokių kaip jis, gyvenančių Septynmylėje girioje. Iš profesijos jis yra krepšių pynėjas ir išmanus nykštukų skrybėlių meistras.

O atsitiko visa tai vieną gražų rudens rytą. Iš teisybės Herbė tą dieną ketino virti bruknių marmeladą, bet pasaulis buvo toks gražus, o dangus toks mėlynas, kad Herbė neištvėrė ir tarė sau: „Ne, tokią dieną ne bruknių marmeladą virti, tokią dieną tik eiti pasivaikščioti!“

Mielai jis būtų pasikvietęs draugėn ką nors iš kaimynų, bet tie sakė: „Ar tu užmiršai, kad šiandien darbo diena, o darbo dienomis nevalia daryti, kas tik į galvą ateina, darbo dienomis reikia dirbti!“ – „Na, gerai, – pagalvojo Herbė. – Nenorit – nereikia, galiu aš ir vienas pasivaikščioti...“

Kaip malonu ir gera, kad esi šiame pasaulyje! Smagiai nusiteikęs perėjo Herbė Septynmylę girią ligi pat kito jos

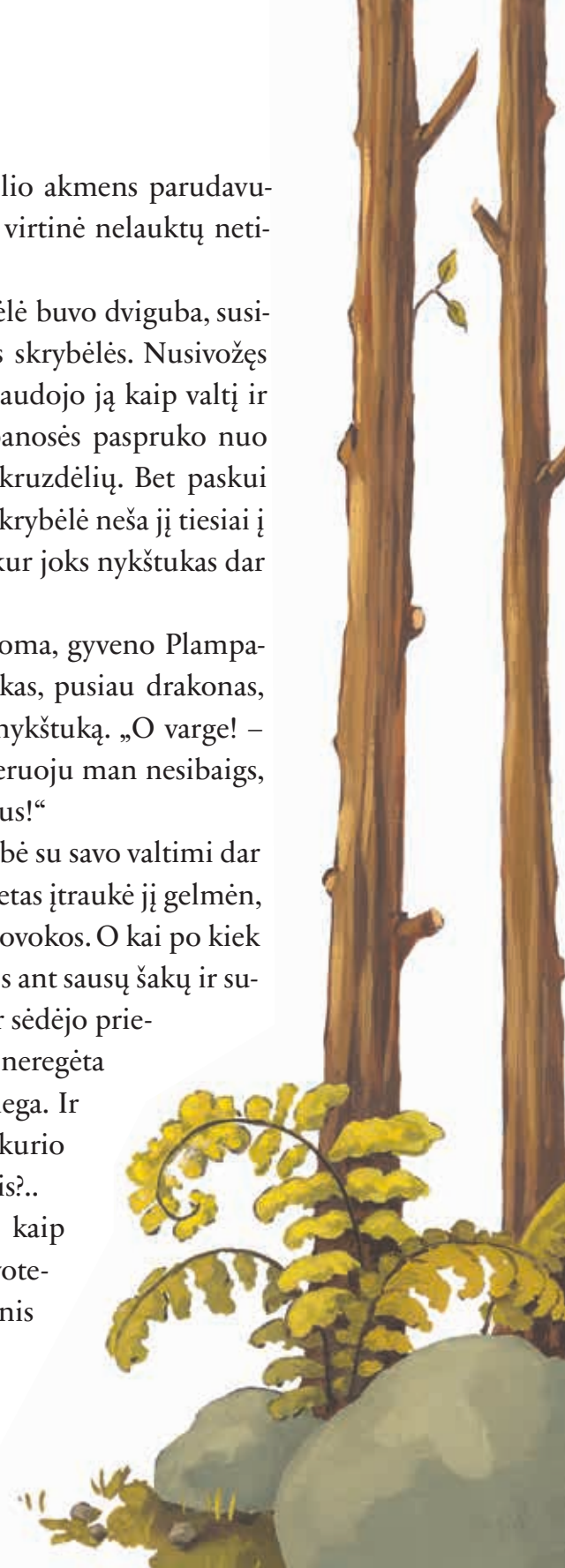
krašto. Ir ten, sėdint ant didžiulio akmens parudavusioje šilainėje, užgriuvo jį ištisa virtinė nelauktų netikėtų nuotykių ir pavojų...

Visa laimė, kad Herbės skrybėlė buvo dviguba, susidedanti iš išviršinės ir išvidinės skrybėlės. Nusivožęs nuo galvos išviršinę, Herbė panaudojo ją kaip valtį ir paskutinę akimirką tiesiog iš panosės paspruko nuo ištisos armijos nepasotinamų skruzdėlių. Bet paskui staiga persigandęs pamatė, kad skrybėlė neša jį tiesiai į Vorlico girias... į Vorlico girias, kur joks nykštukas dar niekada nebuvo kojos įkėlęs.

O ten, kaip visiems buvo žinoma, gyveno Plampačas, šlykštus pabaisa, pusiau vilkas, pusiau drakonas, kuris bemat praryja kiekvieną nykštuką. „O varge! – pagalvojo Herbė. – Bijau, kad geruoju man nesibaigs, jeigu pakliūsiu Plampačui į nagus!“

Bet viena bėda – ne bėda: Herbė su savo valtimi dar pakliuvo į vandens krioklį! Verpetas įtraukė jį gelmėn, vargšas nykštukėlis paliko be nuovokos. O kai po kiek laiko atsipeikėjo, pasijuto begulįs ant sausų šakų ir suvytusių lapų krūvos. Ir kas dabar sėdėjo priešais jį? Ogi kažkokia nematyta neregėta būtybė, gauruota ir su ilga uodega. Ir tai galėjo būti tik Plampačas, kurio visi siaubingai bijojo! O gal ne jis?..

Ne, tai buvo ne Plampačas, kaip netrukus paaiškėjo. Tai buvo Cvotelis, linksmuolis gauruočius girinis

gauruotu kailiu ir gi-gu-gauruota uodega. Jis ištraukė nykštuką iš Varnų upelio krioklio, o netrukus ir dar kartą turėjo gelbėti jam gyvybę.

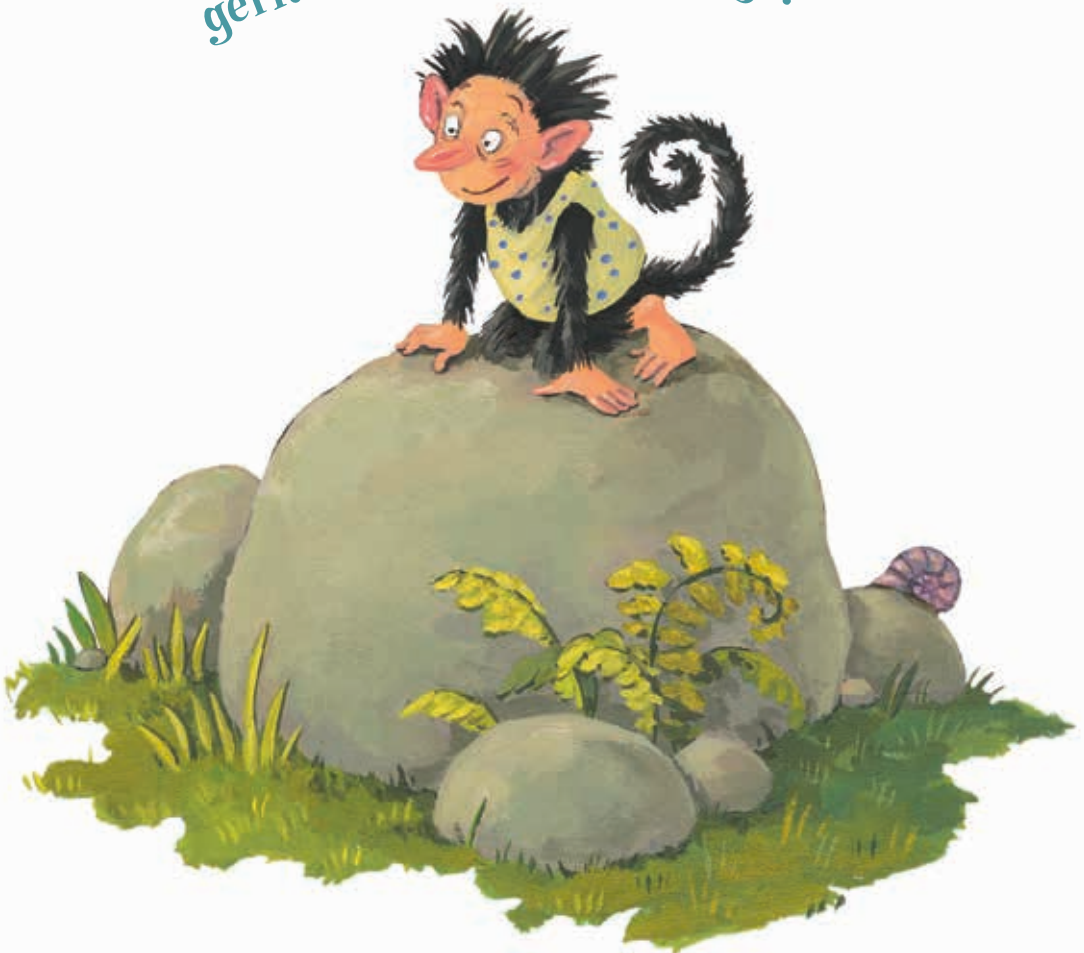
Na, o kaip Plampačas?

Iš tikrųjų Plampačo nė nebuvo, be reikalo visi jo baiminosi – ir nykštukai, ir Cvotelis!

– Žinai ką? – tarė Cvotelis Herbei. – Man nusibodo vienam gyventi Vorlico giriose. Jeigu tu sutinki, einu su tavim į Septynmylę girią pas tave ir kitus nykštukus!

Taip užsimezgė jų draugystė, ir po šiai dienai jie tebėra

geriausi draugai pasaulyje.

Čia aš gyvenu

Taigi buvo kartą du draugai: Herbė, nykštukas iš Septynmylės girios, ir Cvotelis, girinis iš Vorlico girių. Du geriausi draugai pasaulyje, nors buvo pažįstami vos kelios dienos, tiksliau sakant, nuo užvakar. Tada jie susipažino ir nusprendė nuo šiol gyventi drauge ir niekada nesiskirti.

Pasėdėjo jie šilainėje apsėdę didžiulį akmenį drauge su Herbės kaimynais: žolininku Ditrichu, šlubiu Keiliu, niurzga Zefu ir mažuoju Loibneriu, pasivaišino jų vakaro maistu. Cvotelis valgė ir atsigardžiuoti negalėjo: „Nieko pasaulyje nėra skaniau, kaip bribra-bruknių mirmuladas!“

Pavakariais visi drauge patraukė namų link. Prie Septynmylės lankos Ditrichas, Keilis, niurzga Zefas ir mažasis Loibneris atsiskyrė, nes čia netoliese jau buvo jų namai, ir tada geriausi draugai pasaulyje vėl liko vieni du.

Herbė nusivedė Cvotelį prie progumėlės už gervuogių sąžalyno, mostelėjo ranka ir tarė:

– Štai čia aš gyvenu, Cvoteli, mes
stovim prie mano namelio.

– Tai kur čia tas namelis, kad aš jo nematau? –
paklausė Cvotelis dairydamasis aplinkui. – Visur
vien papartynai... uogienojai... Antai dar akmuo, iš
po kurio trykšta vandens šaltinis... Bet kad būtų kur
namelis...

– *Nykštuko* namelis, – patikslino Herbė. – Žinok, nykštukų nameliai yra gerai paslėpti, taip jau turi būti. Pabandyk surasti!

– Na, gerai, – tarė Cvotelis. – Surasiu – didelio čia daikto...

Buvo jau pavakarys. Pro medžių viršūnes į progumėlę krito paskutiniai saulės spinduliai. Cvotelis abiem rankom sklaidė į šalis paparčius, naršė po auksu tviskančią jų lapiją.

– Šalta, – tarė Herbė.

– O ten? – Cvotelis parodė į gervuogių sąžalynus.

– Ten dar šalčiau! – sušuko Herbė.

Cvotelis tuoj strykt prie artimiausio lazdynų krūmo.

– Na, čia tai jau tikrai turi būti! Jeigu jau ir čia nėra, tai kur tada?..

Nykštukas juokdamasis tik numojo ranka.

– Atsargiai, atsargiai, žiūrėk, kad ausų ten nenušaltum!

Cvotelis, gauruočius girinis iš Vorlico girių, išnaršė avietynus, įkišo nosį ir ten, kur augo asiūkliai, – kaip nieko, taip nieko.

– Jeigu nežinočiau, kad tu – geriausias mano draugas, pasakyčiau: eik tu sau po galais!

Cvotelis jau ketino liautis bergždžiai ieškojęs, kai staiga Herbė sušuko:

– Karšta, Cvoteli, karšta! Pasisaugok, jei nenori nusvilti savo gauruotos uodegos!

Cvotelis atsigręžė, ir pagaliau jam trūko kantrybė.

– Klausyk, Herbe, man atrodo, kad tu mane tik už nosies vedžioji. Juk čia ne kas kita, kaip paprasčių paprasčiausia ži-ža-žagarų krūva!

– Sakai, žagarų krūva, Cvoteli? Nagi pažiūrėk!

Nykštukas priėjo prie žagarų krūvos, praskleidė kelias šakas, ir staiga prieš juos stojosi Herbės namelis. Kaip ir visi nykštukų

nameliai, jis buvo surestas iš rąstų ir visas apkrautas sausomis šakomis ir žagarais.

– Oi, koks gražus namelis! – nustebo Cvotelis. – Ir koks žavus, spalvingas jo stogas, nelyg lapuočių miškas spalio mėnesį.

– Nėra čia tau ko stebėtis, – tarė Herbė. Bet paskui staiga prisiminė, kad Cvotelis juk ne čionykštis, o ateivis iš Vorlico girių. Iš kur jis žinos, kad nykštukų namelių stogai, kaip ir jų skrybėlės, keičiantis metų laikams keičia savo spalvą.

Taip, taip, matyt, bus dar daug dalykų, kuriuos jis turės artimiausiu laiku išaiškinti Cvoteliui...

Sveikas atvykęs!

Niekada anksčiau Cvotelis nebuvo matęs nykštuko namelio, net iš lauko, o iš vidaus juo labiau. Ant galų pirštų įtipeno jis paskui Herbę vidun, o kai atsidūrė gyvenamajame kambaryje, bijojo net kvapą atgauti – taip čia jam viskas buvo nauja, taip neįprasta.

– Sveikas atvykęs! – sušuko Herbė. – Kaip matai, vietos čia užtektinai mums abiem. O dabar aš tuoj išvirsiu košės. Gerai?

Net jeigu Cvotelis būtų žinojęs, kas yra ta košė, vis tiek šią akimirką nebūtų valiojęs žodžio ištarti. Tik stovėjo nugara į duris ir dairėsi aplinkui stengdamasis viską gerai apžiūrėti ir įsidėmėti.

Jis nežinojo, kad stalas yra stalas, kėdė – kėdė, spinta – spinta. Dar niekada jis nebuvo matęs indaujos su lėkštėmis, puodais, nebuvo matęs ir lovos, duoninės, mūrelio palei krosnį. O ką jau

kalbėti apie pačią krosnį! Jis nežinojo nė ką galvoti žiūrėdamas į tą keistą baltą gremėzdą su trejomis geležinėmis durelėmis – dešinėje vienerios didelės, kairėje dvejios mažesnės, vienos virš kitų...

Herbė vyrst, vyrst atidarė abejas mažesniašias dureles, įkišo į viršutinę angą kelias skiedras, paskui išsitraukė iš po skrybėlės dagtį, akmenį ir skiltuvą, ir Cvotelis pamatė, kad jau skelia ugnį.

– Ak, liaukis, dėl Dievo meilės! Tu tik pagalvok, čia tiek žabu aplinkui, nepajusi, kaip supleškinsi visą namelį!

– Na jau, na jau! – tarė Herbė. – Aš tik noriu užkurti krosnį. Kitaip neišvirsi košės.

Cvotelis kupinomis baimės akimis žiūrėjo, kaip Herbė pakišo žėruojančią dagtį po skiedromis ir kaip paskui kantriai pūkstė, kol dagtis įsiliepsnojo.

– Girdi, kaip spragsi?

Nykštukas įmetė kelias storesnes pliauskas, o paskui vėl uždarė viršutines dureles, apatines paliko praviras.

– Ugnis turi gauti oro, supranti? Tik tada ji gerai dega.

– Ten, viduj? Toje baltoje dėžėje?

– Taip, ten, – tarė Herbė. – Ugnis įkaitins mums krosnį, krosnis sušildys mums trobą. Nuo ugnies įkais ir viryklės plokštė – taip įkais, kad ant jos bus galima virti.

– O kur dėsīs dūmai? – susidomėjo Cvotelis.

– Dūmai išeis pro kaminą lauk. Taip jau sutvarkė krosnius Meleris...

– Krosnius Meleris?

– Jis yra mūrininkas ir mūrija krosnis. Kartu jis ir kaminkrėtys.

Du kartus per metus Meleris apeina visus Septynmylės girios namelius ir išvalo kaminus. Vieną kart pavasarį ir vieną kart prieš žiemą. Vadinasi, netrukus ir mes sulauksim jo čia pasirodant.

